

Stof

'*Allemaal naar Zutphen*', dat was de kop boven een artikel dat ik onlangs schreef voor Trouw. Het deed nogal wat stof opwaaien. In Zutphen was de krant 's ochtends al overal uitverkocht en het was de hele week 'the talk of the town'. Terecht. Het was een lofzang op Zutphen en daarmee een mooi visitekaartje voor de stad. Ik schreef over de toestroom van Randstedelingen die, door stijgende huizenprijzen, gedwongen worden om verder te kijken en laat Zutphen dan perfect wezen. Rust, ruimte, betaalbare woningen en een mekka voor vrijeschool liefhebbers. Ik was dus dik tevreden. Vooral omdat het zo'n positief verhaal was. Ik had namelijk ook drie blijde gezinnen geportretteerd, die, net als ik, de stap naar het Oosten hadden gewaagd en enthousiast berichtten over hoe goed hen dit bevalen is.

Die blijdschap was van korte duur, want al gauw regende het negatieve reacties. 'Wat een hypocriet stelletje Randstad ontvluchters zijn die kapitaalkrachtige bakfietsgezinnen!', En: 'Het oude Zutphen zal verdwijnen!' Eke Mannink, columnist van *de Stedendriehoek*, riep op tot actie: 'Verzin nadelen, het wordt te druk hier!' Zelfs op Antrovista klonk gemor: 'Niet allemaal graag! Laat er wel leefruimte blijven!'. Ik was met stomheid geslagen, vooral omdat het hier waarschijnlijk een antroposoof betrof, die, dacht ik, juist ruimdenkend zijn, maar misschien had ik alles inderdaad te idyllisch voorgesteld, zoals iemand in Trouw opperde n.a.v. de lezersoproep.

Stadsarcheoloog Michel Groothedde beschreef Zutphen in het artikel als een goed bewaard geheim, wat blijkbaar aantrekkingskracht uitoefent op nieuwkomers en nu had ik dus dat geheim verklapt. Maar is dat erg? Zou je een mooie plek niet moeten willen delen? Is het geen compliment dat Randstedelingen die 'vast' zitten zich direct thuisvoelen in Zutphen? Zeggen dat er leefruimte moet blijven, doet mij wat stoffig aan. Ik denk dan ook dat een dergelijke trend niet valt te controleren. Of het nou leuk is of niet; ze komen toch wel, dus laten we er in godsnaam het beste van maken.

Waar gaat het hier dan over? Over angst natuurlijk. Maar, om alle bangeriken gerust te stellen: zo'n vaart loopt het vast niet. De vrijescholen zitten inmiddels tjokvol wat veel geïnteresseerden weg zal houden en het

gesprek van de dag is het ook niet meer. De digitale versie is al lang en breed ingehaald door andere verhalen op sociale media en het artikel zelf ligt inmiddels in de kattenbak, er is vis in verpakt of er werd een leuk hoedje van gevouwen. Tot stof vergaan zeg ik.